

тель. Който го прогони, царътъ ще му даде дъщеря си.

— Бива — рекълъ си малкиятъ юнакъ. — Като за мене работа. Пъкъ и хубаво нѣщо ще е да си царски зеть.

И отишелъ при царя.

— Кой си ти? — запиталъ царътъ.

— Азъ, царю честити! Малкиятъ юнакъ!

— А като си юнакъ, какво можешъ да направишъ?

— Съ Божия помощъ, всичко, царю честити. Мога да разгоня неприятеля.

Засмѣлъ се царътъ.

— Туй то! До тебъ остана! Кжде можешъ ти!

— Мога, царю честити.

— Добре! — рекълъ царътъ.

— Ха да видимъ!

Извадило момчето свирката, дето му я далъ вѣтърътъ и я надуло. Надувало, надувало, отъ свирката не излѣзло нито звукъ.

— Я гледай! — рекло момчето. — Трѣбва да съмъ огладнѣлъ, затова не мога. — Царю честити! — извикало то на царя, — я заповѣдай да ми донесатъ три фурни хлѣбъ!

Заповѣдалъ царътъ. Донесли хлѣба. Разположило си момчето трапезата предъ царския дворець. Наобиколили го кучетата. Разчупвало момчето всѣки хлѣбъ. Изядало половината, дру-

гата половина давало на кучетата.

— Яжте, батювитѣ! И вие юнаци да порастете!

Яло, яло момчето три дни и три нощи. Всѣки день опитвало да надуе свирката, но напраздно. На четвъртия день пакъ я надуло. Че като писнала она свирка! Екналъ палатътъ и завѣялъ толкова силенъ вѣтъръ, че изведнѣжъ съборилъ всички шапки на царедворцитѣ, а короната на царя чакъ до пжтя се търколила.

Отишло момчето на полето срещу войскитѣ на неприятеля. Надуло още по-силно свирката. Забучалъ вѣтърътъ и отвѣлъ неприятелитѣ като пѣсѣчни зърна презъ деветъ царства въ десето.

Върнало се момчето.

— Дай ми сега дъщеря си, царю, — рекло то.

— Не давамъ азъ дъщеря си на такъвъ дриплю — отговорилъ царътъ. — Ще ти я дамъ, ама ако изгонишъ всички вълци и мечки изъ горитѣ.

— Добре — рекълъ малкиятъ юнакъ и тръгналъ къмъ царскитѣ гори. А съ него тръгнали и всички кучета, на които той далъ отъ хлѣба си. Стигнали горитѣ. Ударило момчето тжпанчето си. Загърмѣла и затрещѣла цѣлата земя. Приблѣднѣли царътъ и царедворцитѣ